

רבייט סגל עזריה
9297

בן חייה ומאיר
נולד ב- יי"ז אדר תרפ"ב 1922
התגייס לצה"ל ב- 29.11.1947
שרת בגדוד "ברק" (12)
נהרג - 20.5.1948
בעת מילוי תפקידו.

בג' עוריה

בן נادر זהה. נולד ביזן באודר הרטיב (1922) ביבנאל שבגליל המערבי. סב גבר את בית-הספר העברי ועבד במסק והרין. מהן רצין לבנות את עתידו בחקלאות אינטנסיבית והוישה לחברת שיטופית הנק ל�建-הניר באפקים וסקד גם על למוד היסודות הרעויים של החברה ההדרשה והשלמת ייעוטינו הכלליות. שזה חי עונה בהתיישבותם בקובוץ קדרה, אך כפי הנראה לא מזא שם את סיפוקו והור ביהה. שירת שלוש שנים בנוטרות וסיים קורסים סייבר מטבח ההנדסה, ותווך כך מצא שהות גם לעזר להוריון במסק ובחליבת הפרותה, גם לאחרים היה מוכן לעזר בכל עת, בלי לדעת עייפות וקוצרירותו, ואף ילדים ידעו שעליו הם יכולים להעתיר את בקשوتיהם, כי הוא אדם טוב, מוכן לעזרה ואח לקטן ולגדול. חביב כלבים ואילך, אותו ואף הפט חיבבו בחריגים כי יידח הוא לכל חי. גם בעבודו בשנות 1946–1947 כפועל-בנין מקצועי בטבריה היה עוזר להוריון במסק ימיעובוה מפכים באקלים המכבד בחומרה. בנוטרות התאמן במיוחד בקילעה-למקרה ונודע כאחד מטובי האלפיים.

מיד אחרי ה-29 בנובמבר נקרא לשירות ביחידת ח"ש, שהיתה אחראית לגדר «ברק» בחטיבת «גולני», אך בשל קשרו המועוד בצלפה נקרא גם לעבודות חוץ בשיתוק צלפים ערבים בהipa (וזדי ניסנס ובית הבורג), באמרכבים לכוניות בסביבת מגדל ובמקומות אחרים בגליל. סיים בהצלחהקורס מ"כ של צלפים ואחריך השתף בהבטחת התהכורה בדרך טבריה-יסגירה ושיתק את פועלות הצלפים על המושבה, וכן בהתקפות על ריכוזי הכנסיות בעין-מהלה, לובייה, דבורה וערב אל-זובייה, דוריך ומג'מה בקורס לצלפים והשתתף במערכת משמר העמק. עם התחלת הפלישה הסורית חש עמוק הירדן להגנת דמניה. הצלפים הערבים מעלה משתרת צמח הרבו את נגעינו והוא נטל על עצמו להפיל אותם עם רובייהם. בוגל הסכנה לצתת למרחבי-ראיה לא הרשה לו המפקד ללבת לטרור זה, אך כשנצטווח לשולח שנים מאנשיו להביא «בקבוק-ימולוטוב» נגר הטנים ניצל את ההודנות ללבת בעצמו וגנב כך לחפות עמלה ולצלוף על הצלפים. חבריו ראו מעמדותיהם כמה הצלחות של קליעותיו, אך לבסוף פגע כדור צלפים גם בו, וכך נפל בדגניה א' ביום 20.5.1948. בו ביום נקבע בבית-גן.

היום שבו נפל עזריה ז'יל

הקרב על הדגניות (לחימת ה"נפוליאונצ'יקים").

ב-20 במאי 1948 ניצחו לוחמי גולני, יחד עם אנשי עמק הירדן, בקרב על הדגניות. קרב גבורה קשה ורבת קורבנות, שהפך לסמל עמידת היישוב היהודי בארץ-ישראל מול הפלוש הערבי. טmol נצחונו של דור תש"ח, דור מקימי חמדינה, שידע לחפות על מצוקה קשה של אמצעי לחימה בהפגנת אומץ לב, אמונה ולהט, מוראל גבוה, רוח לחימה, נכונות ודבקות במטרה.

בקרב על הדגניות (דגניה א' ודגניה ב') נלחמו, כולם אחד, חברי המשקים עצםם, שהגנו על ביתם ועל אדמותם ולוחמי גזר 'ברק' ונפת 'נרת' – אנשי טבריה, יבנאל, הגליל התיכון ועמק הירדן. בצהרי אותו יום חמישי (20.5.1948), לאחר שנבלמו התקפות השדוון הסורי על גדרות דגניה א', וטנק טורי אחד אף חדר לחצר המשק ונבלם בגל של בקבוקי מоловות ורימוני-יד, הציגו למאמץ לאחד לאחד לחדוף הטורים גם סוללת תותחים חרויים בקוטר 65 מ"מ, שכונו בשם "נפוליאונצ'יקיט". תותחים אלו, שהופעלו ללא מclfiri כיוזן, הפכו את נסיגת האויב הסורי משעריו הדגניות לתבולה. בשעות אחר הצהרים פינה האויב חסורי, שסבל אבדות כבדות בלוחמים ובאמצעי = לחימה, את איזור צמח, ובערב נסוג לבסיסו בתל-אל-קסר.

עמידת הדגניות הציגה למעשיה האגורה של חברי קיבוץ אשר מול פלישת חיל קמשלות העירקי ב-15 עד 17 במאי 1948, ולעומית קיבוץ עין-גב מול התקפה טורית משולצת, שהתנהלה גלים מכיוון הר-סוסיתא, ב-16 ביוני 1948, יממה אחת בלבד לפני ניסת הסכם "ההפוגה הראשונה" לתוכפו.

רקע לקרב

בלימת הפלישה (המערכה בעמק הירדן)

השבוע הראשון לאחר ההכרזה על הקמת מדינת ישראל, ביום שבת, 15 במאי 1948 ועד יום שישי, 21 במאי 1948, היה אחד השבועות הקשיים ביותר. גדור 'ברק', יחד עם אנשיו היושבים בגזרה, מעין-גב באפון ועד גשר בדרום, ניהלו באופן-לב, בעקבנות ובהתמדה, קרב בלימה וחזיבה אכזרי כנגד הפלישה הסורית בגדות צמח-דגניה ושל חיל המשלוח העממי בגדת גשור. בעודם השפכו לוחמי 'ברק' וחבריו הקיבוץ להחזיק במבנה המשטרת, הקמן לקיבוץ, על קו הצליחו להדוף את כל התקפות הכוח העממי, למורת שהעממי כבשו את 'גבעת הגמל' ופיתרו לחטאים את מגני הקיבוץ והמשטרת. מערכת ההגנה של עמק הירדן החזק על-ידי אנשי חח"ק, (חיל משמר) מישובי נפת 'כנרת' ולוחמי גדור 'ברק'. האבא הסורי הפולש כלל חטיבת חיל-רגלים מוגברת, שהסתיעה בגדור שדרון ובגדור תוחחיה-שדה ומיג'וקות, הוא פעל בצבא סדיר ומאמן, בסיווע אוורי וארטילרי, על-פי תוכנית קבועה מראש, בשלושה שלביות: תחילתה התבסס בתל-אל-קאסר ותקף בכוח ובאלה היישובים מסדה ושער הגולן, על מנת לאבטחה את אגפו הדרומי. אחר-כך כבש את 'מתחם צמח', העירה, הקרןינה, מחנה חיל-הספר והמשטרת. ובכך פתח לעצמו דרך לשלב השליש' והמcareע – פריצת 'קו דגניות'. ב-18 במאי 1948, לאחר פינוי מסדה ושער הגולן, התמוטט 'מתחם צמח' בלחץ התקפה של כלי-רכב מושוריינים, בהם טנקים, שתקפו את צמח בחיפוי הפגזה ארטילרית.

באיםוניים

כותבים לזכור

עזריה סgal

בקרו אצל חתניות

— תרפ"ב (1922)
י"א אירן תש"ח (5/1948)

להילחם בם – ولو גם יחידו

עוזריה נולד ביז' אדר חלט'ב (1921) ביבנאל.
גנמר את בית-הספר העממי במקום, ושותחים נור-
ספתחו למד בעבריה.

בשנות 1940–1941 הייתה עוזריה חבר הקשרי גועער-יעבד באפיקים. אחר יצאתו, יחד עם יתר חברי ההכשרה, להתיישבות בקבוצ' קדרמה, ע"י נחניתה. בבלחן ההורים, וחוץ מטריות, חור עוזריה למשק ההוריו ביבנאל: שלוש שנים שרת בנותרוות ועבר קווליסים שונים בשירות הגנה. אך כל אותה עת הייתה חורש שודויו. משנת 1946–1947 עבד כפועל בניין מקצועני, בלי לגנותם את המשק.

בנייה מקצועית, בלי לנוטש את המשק.

מיד לאחר ה-29 בנובמבר 1947, נקרא עוזריה לדגל. מאו השתחף בפועלות רבות. משך פעולותיו נודיעו שמו כצלט. ב-26 בדצמבר 1947 נקרא לא להילחם בצליפות העربים בחיפה. ואדי ניסנס ובית הבורג מקאן עבר להילחם בכנופיות בגליל ! הוא ארבעה מאור מגדל, וכן השתחף בהתקפות על ריכוזי הכנופיות.

בנור בורות נאלפינם הארגז'י בבראשנו למ"ב אלפיים ברהבר-שמינגרבו. מגד אחיםו

**בקורס צלפים, בטרם קום המדינה
(עוזיה סגל — ראשון משמאל)**

וְעַל-מִזְבֵּחַ וְעַל-מִזְבֵּחַ וְעַל-מִזְבֵּחַ

סימן את הקירות בהצלחה, השתף בתקיפות על דרכי התהברות סירה—טבריה. זמן קדר הדריך בקורס לצלפים ביסיד'המעלה, ועם חבריו הדריך את חילוט אוקני מסיבר העמק.

היה בין הראשונים לכל התקפה נגד אויבי המדינה. היה מגרעינו הראשונים של גוד "ברק" בחטיבת "גולני".

עם נזאת הבירושים את הארץ והחלמת האופנסיבת הנדרלה של הכוחות הסוראים בעמק הירדן, ראה עורה את גודל הסכנה — ומיד החיזב למלחמה בפלש.

ב-17 בכאי, עט ערבי, אך עורה בעלי היסוס מסג'רה לדגניה. פצולות הצלפים הסוריים במקומות עשו שמות בכוחותינו ורתקנו לעמדות. עורה החליט החלטה נחוצה: להלחם בהם — ولو גם ייחידי! נטל את מזנפת הצלפים, וכשהודמנות ראסונה התקפה לקרוב הקדמי. בחורף נפש התקרב אל מל צלפי האויב, אשר קבעו את עמדותיהם על גג משטרת צמה, אך יד הגROL היתה לרענן...

אחד אבינו עצם

* * *

רוזה הייתה העלות וכרכונת עלייה, אבל אתה עדין מוזל בינוינו ורוח גבורתך רעו לך עדין מלים אותנו. דמותך ניצבת לפניו והומה כי איןך בין הנפלים. כי חי אתה אי שם ועליך להגיא. לא נשכח את הופעתך התמידה והנגעה עם החירות התמידי, שהיא נסרך על פניך ונבלע בשפיך הגברי. כל ישוך שפעה טוב, הקרבה ועורה לוולה. קשה להזכיר את שך מביך לזרוף אליו את טהורה נפשך ורוח הקברנה. מילים בחדות ויבשות לא תוכינה להביע הרבה. כשהיינו נגשים אתך וחיטים במיחסתך, נדמה היה לנו שזה טبع אנוסי רגיל. אין פלא שחתוכנות, שאופניות היו לך, זו שפיעמו רוח גבורה ועת. יכולת לשבת במנוחה ולהמתין עד שתוקרא להחיזב. אולם אתה זנוח הכל מאחוריך — ובתחושתך הטבעית תהייצבת לשורת כל מקום מסוכן התנדבות והיות בין הראשונים. קשה להשלים עם העובדה, שאינך אנחנו. היינו רוצחים לראות שוב את פניך המחייכת, ובאין יכולות — נשחדר להנץית, את שך שעדרין נמצא אתנו.

ולבאים אחרינו נאמר: אלה גיבורי ישראל, אנשי העוז והגבורה. מעשיר ופצלן ליוונו וייחנו בדרכניה ובמוחת ציוית לנו את החיים. בזכותך, ובזכות רביהם כמוה, אנו קיימים. אין חמורה ונחמה לכל מה שהנחלת אתה וחבריך. זכות גדולה עמדה לך למות מות גיבורים בעודך בפריחתך. לא נסלח לגROL שהתאכזר לנו ולקח אותך מעיננו בלא עת.

שי זכרך שמר למצbatch עד לדורות הבאים אחרינו!

ישראל סגל

120

* * *

מצירוי יבנאלו וגיבוריה היה עורה. הוא נפל על הגנת הדגניות. משחר געורי הקדיש עצמו לנוטרות, לשמרה ולהגנה על מולדתנו האהובה עליו מכל. היה בין הראשונים לכל קרייה ובכל מקום סכנה.

וכורני איך היה עורה מופיע לפטע וחיזק טוב על פניה חיזק שלא נטשו בכל התנאים.

כשוב לבוג מסירתו ונאמנותו — כן נכוונו להצלחה. באותו יום שלישי המר למשקי עמק הירדן חועק לקרב, ויחד עם חבריו הדריך את הפלש מן החזרה; וכך השיגהו צורו הצדורים...

א. פארלי

עזריה וישראל

שנים למשפחה אחת

לקרוב הלחכת בלהט דם, בלכבות טהורות. שנשבעו לבלי ישחח צלמו של אדם בידי
טראי הרים, שנשבעו ברוח העת, המרחת על פני הרים, שנשבעו בסלעים המערביים,
שםטו פעמי גבורים, שנשבעו באמות ואחיהם, שליו הホールכים בדמותו, האמידו
הגשך לב — חורימו היד למרם. שנשבעו בדמימה ובכאב, אך על דלים — אהבת
שלם...

איך נפלו גיבורים קורבנות לדון ושנאה, ועם כת קדרושים וטהורים ולهم הלא
רק מטרה אחת — לנאל ולבנות את ארצו. להקיט בה פינה של שלום לעם, מקלט
יחידי בעולם...

אלם רחש מדוכב ומגע מיתר מיותם, בחובני הנשמה הלב בוכה — בוכה
בדמעות שליש. אהובים וקרים נפלו ואינם. הריקנות מחלחלת — ואין עונה... הפטע
מן ימאן להגילד — ווועק האבא...

לאה תמרי

כשהתקרב האויב לדגניה ועמד לפרוץ את הקו הראשון, נחלץ עורייה להגנה.
"לאן?" שאל אביה בראותו את בנה כשתרטמלו לצדgin. "אני חולק לסתם לעורר,
אבא." "מדוע דוקא אתה?" "אבא" הסביב צוירית "אללו היהת אתה בנيلي — לא היהת
חש בשעת מצוקה זו?" — "אכן, נחנק אתה, בני" השיב האב.
עוריה נחשב בין הבולטים המעלומים בשורות המגנים. בחפשו עמדה קרובת יותר
לעמדות האויב, פגע בו צורו כדורי.

עד לא מחתה המשפחה את דעתה בנפל עורייה, וכבר בא השבר השני:
ישראל — — שנים למשפחה אחת במלחמה לעצמאותנו...

לאה תמרי

117

המצאן

שני אחים לאם אחד: ישראל תמרי ועוריה סגל זיל, נפלו זה אחר זה בהבדל של מספר ימים בלבד בשבוע הגרורי של הילד המדינה. שניהם נולדו ביכנאל למשפחה, שהייתה שורשים בארץ לפני שלושה דורות, ובנכדות פאר זו של הגليل ינקו את גבורתם. שונאים היו השניהם בהשוגותיהם, בהליכותיהם ובמהלך חייהם הקצרים מדי, אלם קניין אחד גורל אחד איחדו את לבם ומחשבתם — אהבת המולדת!

שמירתה והגנתה היו מנת חללם מאוז עמדו על רגלייהם, ועל אלה נתנו גם את נפשם.

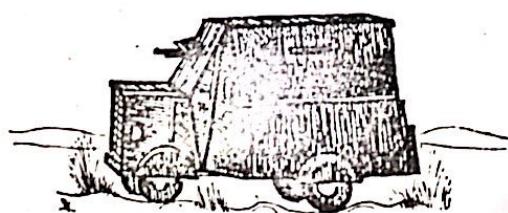
עוריה זיל, בעל לב הזוחב, לא דעת לאות בהגשת עורה לולה, בסיווע לנזרך ובחתנבות לכל משימה ציבورية. את יכنان האהובה עליו שמר בלילות, בפנים כנופיות, עוד בהיותו נער. לкриאה ראשונה, ובין הראשונים, חש להצלת דגניתה בימים הקדרים של מלחמת הקוממיות. צורר כדורים של מכונת ירייה פילח את

ליבו החם והצעיר והכריעו סמוך לטנק היהודי, שנלקח בשבי מיידי האrab. ישראל זיל נתן את נפשו בקטע המסתכו. שער הגיא, אשר חיבר את יתר חלקיו הארץ עט ירושלים הנזרה. פעמים אין ספור השתף בהעברת השירות, שיפקו מון וצדוק לצוריהם — ומסביבו נופלים לאון ספור.

אתරע מזלו הביש, כי את כל אלה עבר בשלום — ודוקא בתוך כותלי ירושלים, פגע בו פגנו מקררי, אשר הכריעו הצעיר הצעירן, באומץ לב ובמסירות אין קץ בהיותו גפיר ביום המנדט, לאחר מכן חיל בבריגדה — ולבסוף בתוך מי שעמד בשער, בימים המרים והנפאלים (כאחד) של מאבק העם על המדינה...

יהא נא שם שניהם ברוך!

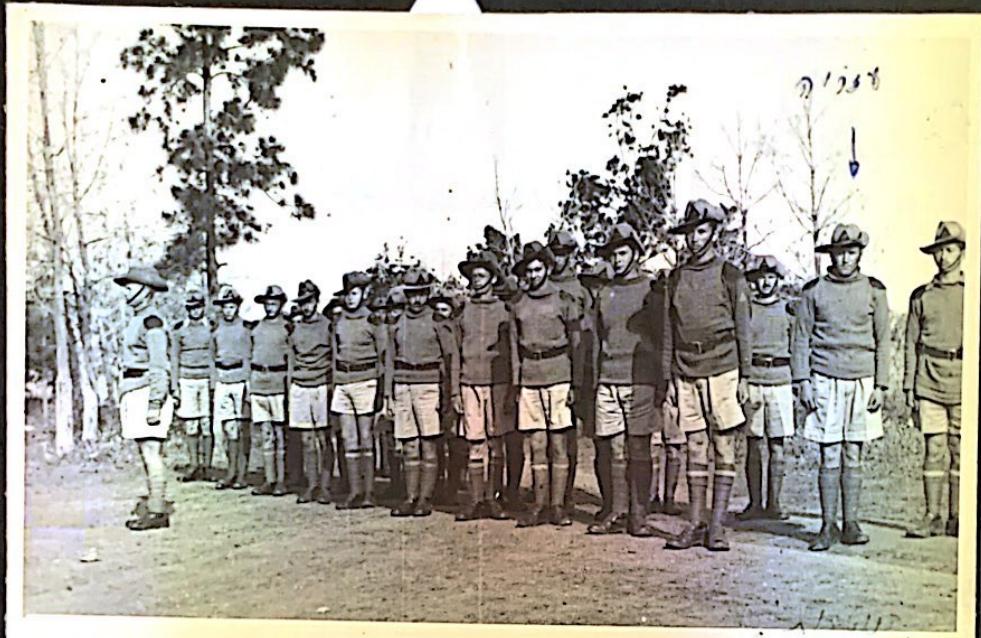
אליעזר פארלי

בנין שמונה עשרה ובני תשע עשרה ובני עשרים

נהייס לנייר עתונים שבו מצהיבים

גם שולי המודעות השחורות.

אבן בחרזין, נופלת

שמונה עשרה ותשע עשרה ועשרים פעמים

ולבסטוף נוצרת, שהיא אבן.

בשפת המזרכה קותח עשב יבשה
בשער שמשון שנערף מראשו.
הייתי מונה את הגידים שצמכו, אסירי אבניים, בשמש
שמונה עשר- תשעה עשר- עשרים
ופתאום נחתמו שפטוי כי נעלם
מןני מניין ברוח שהתחילה לרשך
נייר עתוניים מצהיב כמו
עצמות ישות אצל שלו הכביש
או בשפת המזרכה.

